

ZÜBEYİR AĞABEY'DEN TAVSİYELER

GENÇLİK NASIL DEĞER KAZANIR ?

1. Ey genç kardeşim ve zamanlarını hayhuylu, başıboş yaratıklar gibi boşluklar içinde geçiren sersem nefsim! Bu yaşa geldin. Çocukluktan çıktın. Çocuklar var ki, sen onlardan gerisin. Sakallı çocuk olmak, bir insan için maskaralık, çirkinlik ve kötülük alâmetidir. Hâlbuki sana yakışan, senin taze ve şirin gençliğine yaraşan, hoplayıp zıplamayı bırakıp, olgun ve yüksek bir müslüman namzedi olarak ilm-i imana çalışmak, islamiyetin yüce bilgisiyle bilgin olmaya gayret etmektir. Allah'a ibadet ve itaat edip, namaz ve ibadete sarılıp, güzel gençliğini çirkinleşmekten, gençlik günlerini boşu boşuna öldürmekten kurtarmaktır.
2. Kendini bir yokla. Ben seni görüyorum ki, sende parlak ve ebedi bir istikbal kazanma kabiliyeti var. Bu istidat senin gençlik ruhunun nurundan fışkırarak, senin manevi ve maddi sîmânda ışıdamakta; gözlerinden, okumaya ve Allah'a ibadete olan sevgi kıvılcımları pırl pırl parıldamaktadır. Bu nurları karartmamayı bu ışıkları söndürmemeyi aklın ve kalbin sana feryad ü figanla ihtar ediyor. Ruhun, derinliklerde, " Oku ! Allah'ın bahtiyar bir kulu, cemiyetin gülü, İslamiyetin bülbulü ol " diye ilâhi bir sada ile sana sesleniyor. Bu sadaya kulak verip Nur-u Kur'anla ilim ve irfan sahibi olarak iki cihanın saadetiyle mes'ud ol.
3. Gençleri imana ve İslami hayata heyecan ve aşkla teçhiz ve tezyin etmek gerektir. Gençlerde istiklal, istikamet, ahlaki güzellik ve yükseklik, terakki ve tekâmül (olgunlaşmak), tefeyyüz ve tekemmül aşkını uyandırmak elzemdir.
4. Bize dinimizi, millet ve neslimizi, mâzî ve müstakbelimizi sevmek, bizi ezeli ve ebedi bir gaye sahibi yapmak, bu mukaddes gaye uğrunda coşmak, icabında ser verip sır vermemek, serden geçip dönmek aşkını aşılama gerektir. Biz biçâre gençleri iman ve islamiyet hizmet ve mesuliyetine, hidemat-ı Kur'aniyeye (Kur'an hizmetlerine) yöneltebilmek; cesaret, şecaat, azim, sebat, sadakat, sabır ve tahammül gibi yüksek seciye ve vasıflara sahip olma aşkını zerk etmek lazımdır.
5. İmanı kurtarmak, Kur'âna ve Nura hizmet gibi mukaddes ve asil bir dâvâ uğrunda, hayatımı fedâdan çekinmeyeceğim.

SAADETİN ANAHTARI : İLM

1. Ey nefsim! Tahkiki iman ilmini oku. Hakkı ve hakikati öğren. Cahil kalma. Münnevver ol. Aydın ol. Cahil insan, cahil bir genç, cahil bir kadın, ne kadar varlıklı da olsa yine fakirdir, geridedir, aşağıdadır. Okuyan erkek ve kadın, genç ve ihtiyar dâimâ ileride, dâimâ yükseklerdedir. Bütün fenalıkların, hayattaki bütün bedbahtlıkların vasıtası cehalettir. Bütün iyilik ve güzelliklerin, bütün saadet ve huzurun tek çaresi, ilm-i îman bilgisiyle aydınlanmak ve nurlanmaktır.
2. Her erkek ve kadın için ilme çalışmak, cahillik bataklıklarında batmamak farzdır.
3. Her türlü belâlar, şer ve azaplar, dinimizi iyi bilmemezlikten, tahkiki iman nurundan ve feyzinden mahrum kalmaklıktan, cehalet karanlıklarından ileri gelir. Her nevî saadetler, her çeşit selâmetler, ferah ve neş'eler, umum huzur ve sükûnlar, her sınıf güzellikler, tahkiki iman ilmi ile tenevvür etmekten, aydınlanmaktan ileri gelir.
4. Bilgili insan güneşe benzer, girdiği yeri aydınlatır.
5. İman hakikatlerini tettebbu ve mütâlaaya, bilhassa çok muhtacım.
6. Zihnimiz uzun zaman iman ve Kur'ân hakikatleriyle meşgul olursa, zihnimize nuranî ilhamlar ihsan edilir.
7. Amelî ve fikrî hayatımıza sırat-ı müstakim rehberliğini yapan tek kaynak, Kur'ân hakikatleridir. Bu eserlerin her iki hayatımızdaki tesiri, nüfuzu çok yüksek ve pek derindir.
8. Kur'ân hakikatlerinde ruhu ve zevki yükselten, fikri tekemmüle götüren (olgunlaştıran), selim bir akla sahip kılan bir hususiyet vardır. Kur'ân hakikatleri manevî bir enerji kaynağıdır.
9. Şehvî temâyülleri uyandıran, tahrik eden ve bizi müphem hayallere müstaid kılan (hazırlayan), tembelliğe teşvik eden kitapları okumamalıyız. Bunlardan nefret etmeliyiz.

HEDEFE NASIL VARILIR ?

1. Nûr-u Kur'anla meşguliyet, insanda yüksek hazlara, ebedî saadete ve bâki şereflere karşı, yüksek hisler husule getirir.
2. Tahkiki iman dersleriyle tenevvür eden (nurlanan) bir kimsede sefil hisler, yerlerini âlî (yüksek) duygulara terk ederler.
3. Gaye ve maksatta muvaffak (başarılı) olmanın sırrı şudur; maksat ve gayeye faydalı olan bir şeyden istifade etmektir. Onun haricindeki şeylerle meşguliyeti mâlâyani addetmektir. Lüzumsuzluğuna inanmaktır.
4. Nazarlarımı haricî âlemden kendi nefsim, iradî (kasdî) bir sûrette çevirmeliyim. Haricî vak'a ve hadiselerle tâbi olmadan, kudsi hizmetime ve ulvî meşguliyetime devam etmeliyim.
5. Tembelliğe; basit ve mânâsız zevklerime, müsaade etmeyeceğim.
6. Gayr-i meşru ve lüzumsuz arzularıma mukavemet ve muhalefet etmeliyim.
7. Yeknesak dünyevî meşguliyetler, insanın mahiyetindeki ulvî melekeleri körletir. Mânevî terakkiyata (yükselişe) medar olacak yüksek istidatları söndürür. Kabiliyetler verimsiz kalır.
8. Yüksek bir gaye; ebedî, canlı ve cazip bir maksat. İşte, bütün sıcak heyecan ve fikirlerimizi bunun üzerine çevirebilmeliyiz. Böylece hedefe varabiliriz.
9. Maksat ve gayelerimize muvafık (uygun) hislerimizden hemen istifade etmeliyiz. İşimizin kudsiyetine ve yüksekliğine karşı bir his mi husule geldi? Hemen iş başına! İş hoş ve cazip kılan zihni ve bedenî bir kuvvet mi hissettik? Çabuk kitap başına! Derhal iş başına !
10. Fikirleri ve hareketleri hoş ve meşru olmayan, hayat tarzları İslâmiyete muvafık gelmeyen ve vâkı sebeplerle tembelliği mâkul ve meşru gösteren arkadaşlardan büyük bir soğuklukla uzaklaşmalıyım.
11. Gözümüz, kulağımız ve bütün hassalarımız haricî âleme baktığımızda ne vazife görüyorlarsa, şuur da iç dünyamızda aynı vazifeyi görüyor. Ruhumuzun bütün gayretlerini Kur'ân ve iman hakikatlerinde sarf etmeye cehd (gayret) etmeliyiz.
12. Birlikte yaşadığımız insanların bize yaptıkları tesirler, gayr-i şuurî, hayatımızı değiştirebilir.
13. İnsan dâimâ kendini tahlil ve murakabe (kontrol) etmek itiyad ve kudretinde bulunmazsa, nefsin ve iç dünyasını kolayca tanıyamaz.
14. İnsan dikkate, tahlile ve muhakemeye alışmalıdır.

İRÂDE TERBİYESİ

1. Terbiyenin en makbul olanı, kendi kendimizi terbiye etmektir.
2. Şuurlu çalışmalı ve düşünerek okumalıdır. Böyle zihni eksersizler, idmanlar, münazaralar yapmalı; zihni inkişaf ettirmeli, hafızayı kuvvetlendirmelidir.
3. Takip edilecek gaye ise, kesif ve devamlı dikkat cehdleri temin etmekten ibarettir. Zihni terbiyede esas, her gün bu kâbil zor ve devamlı cehdleri kemal-i cesaretle tekrar etmeye alışmaktır.
4. Cehdlerimizin aynı gaye ve istikamete doğru teveccüh etmiş olması lâzımdır.
5. Zihnen çalışmak dikkatli olmaktır. Tefekkür etmek, dikkatin bir noktaya teksif ve temerküzünden başka bir şey değildir. Görülüyor ki, zihni faaliyetin her ikisinde de dikkat mevzu-u bahistir.
6. Tabiatımızın, manevî bünyemizin ilmi, teferruatına varıncaya kadar bize yabancı olmamalıdır. Zihni ve nefsi hâsselerimizin ve arzularımızın sebepleri bizce mâlum olmalıdır.
7. Fikirlerin tertip ve silsilesi kuvvetli olmalıdır.
8. Fikirler, tahkiki imandan gelen aşk ve kuvvetle kuvveden fiile çıkarlar.
9. İrademi kuvvetlendirmekten ibaret olan gayem, bir defa vâzıh (açık) bir surette meş'ur oldu mu (bilindi mi), bilhassa çalışmak hususunda iradem şuurlaştı mı, bütün haricî âlemden, ahvalden ve bütün intibaldardan his ve fikrimi çekip kurtarmalıyım.
10. İnsanın yapmadığı işler, yapmak istemediği ve yapamayacağına inandığı işlerdir.
11. Müsbet bir şeyi devam ettirmek, insandaki istidatları (kabiliyetleri) kemâle ulaştırır.
12. Her şeye el atan, her şeyi terk eder.
13. Bir şeyi halledip bitirmeden veya bir eseri anlayarak okuyup tamamlamadan diğerine başlamak unutkanlığa sebep olur.
14. Sürekli ve iradî dikkat cehdleri sarf etmeye, kendimi alıştırmalıyım.

15. İmanî bir fikrin kendimize mal edilmesi ve hayatımıza tatbik edilmesi için, onun aklımızda kalması gerekir. Bunun için, şuurlu olarak daimî tekrarlar, eksersizler yapmak gerekir.
16. İnsanın düşünce ve niyeti ne ise, o insan, ancak onlara göre bir insandır.
17. Eğer süflî ve lüzumsuz bir fikir şuuruma gelir ve beni meşgul ve rahatsız ederse, ona dikkat sarf etmekten vazgeçmeliyim. Onu hiç düşünmeye çalışmamalıyım. Onu yok etmeliyim. Zihnimi dağıtmamak için, gayem dışındaki lüzumsuz şeylerle oynamamalıyım. Vakit zayi etmemeliyim. Zamanımı israf eden münakaşa ve sohbetlere katılmamalıyım. Ve başkalarının tâbî oldukları cereyanlara kendimi kat'iyen kaptırmamalıyım.
18. Umumî bir göz gezdirmek, tembel ruhların usulüdür. Mütakâmil (olgun) ruhlar, zihinde tefekkürün muhtelif (çeşitli) noktalarının damla damla takattur etmesine ve bal gibi süzülmesine imkân verirler.

BAŞARIYA GÖTÜREN PRENSİPLER

1. Az yemeye dikkat. Dolu mide dikkati ref eder (kaldırır). Tefekkür, şükür hisleri kalker. İnsanı kasavet bağlar.
2. Dâima azimli olmak.
3. Himmeti dağıtmamak.
4. Her şeyini " bugün " bilmek.
5. Bilseniz ki, gayret ne kadar kıymettardır; bir dakika boş durmazdınız.
6. Yaptığın işi bütün mevcudiyetinle, hayatın ve mevcudiyetin ona bağlı imiş gibi yap.
7. Her an muvaffak ve muzaffer olacağım cehdi içinde olmalısın. Bir işi bitirmeden başka bir işe el atmamalısın.
8. Aklını çalıştırarak oku.
9. Ezberlemek hafızayı açar.
10. Bütün tehlike okuyamamaktan çıkıyor.
11. Okuyamamaktan kork.
12. Harfi harfine kitâbî ol.
13. Tenkit için okur, istifade edemez. Başkası için okur, istifade edemez. Kendi nefsi için okur, istifade eder.
14. Hizmet için değil, nefsimi ıslah için okumalıyım.
15. 180 değil, 1080... (defa okunsa yine az.)
16. En mühim iki şey: okumak; uhuvvet (kardeşlik) ve ihlâs (samimiyet) dairesinde hizmet.
17. İstidatları inkişaf ettirmek (geliştirmek) için çok okumak.
18. Daima okumak.
19. Dem (kan) ve damarlarımıza karışacak derecede okumak.
20. Az da olsa devamlı okumak.
21. Satır satır, kelime kelime okumak.
22. Hizmet hizmet derken, şahsî dersini unutanın hizmeti muvakkat (geçici) olur.
23. Şimdi oku, kabirde okuyamazsın.
24. Hususî okumanı terk etme.
25. Büyük zatların sözünde bazen yetmiş mânâ bulunur.
26. Her şey, her mesele okumakla halledilir. Zira eserlerde hepsi var. Fakat insan görmüyor.
27. Oku, oku; her gün oku. Okudukça oku ki, ruhun nur-u ilâhî ile parlansın. Kalbin nur-u Kur'ânla temizlensin. Aklın nur-u İslâm ile işlesin ve yükselsin.
28. Gençlikte insan ne ile meşgul olursa, istidatları onda inkişaf eder.
29. İnsanın kırk yaşına kadar istidatları ve kabiliyetleri alışkanlık haline gelir.
30. Günlük içtimâî hâdiselerle meşguliyet, kabiliyetlerin inkişafına mânidir. Bu noktaya dikkat lâzımdır. Zira bugün buna " genel kültür " ism-i herzesi takılmış.
31. Kabiliyetleri inkişaf ettirebilmek için, her şeyden evvel meşru ve sebatkâr bir şekilde çalışmayı bilmek lâzımdır.
32. Mesleğimiz meşakkattir.
33. Tuğlaları üst üste koymak, tekrar değil, testistir.
34. Bir mücadelede mağlup düşmek, bir ahd ve gayrette muvaffakiyetsizliğe uğramak, mücahede ve gayretin icabatındandır. Gayeye erişmek ve yükselmek isteyenlerin " beklemeye mecbur oldukları " faydalı bir imtihandır.

35. Senin ne bedeninde, ne zihninde hiçbir ârıza yok. Seni yıldırان karşılaştığın haller değil, o haller hakkında düşündüklerindir. O haller başına gelmeden onların merakını çekmek akılsızlıktır.
36. Meseleyi düşünmeli, fakat üzülop gam ve keder içinde kalmamalı.
37. Düşünmek demek, meselenin neden ibaret olduğunu tesbit ettikten sonra, lâzım gelen tedbirleri sükûnetle almak demektir.
38. Dehâ dikkati değil, dikkat dehâyı verir.
39. Bir insan meşru ve sebatkâr bir şekilde çalışmasını ve nizamlı yaşamasını bilmezse, kabiliyetlerini inkişaf ettiremez. Çalışmak, sadakat ve sebat etmek suretiyle kendisini yetiştirmek iradesine sahip değilse, kabiliyetlerini geliştirmekte muvaffak olamaz.
40. Mütedeyyin (dindar) bir mü'mindeki sıkıntı hali, onda ruhî inkişaf ve terakkiye olan istidadın delîli ve tereşşuhatıdır. Hem meşakkat, alâmet-i makbuliyettir.
41. Zihindeki menfî fikirleri çıkarmak, bedendeki ırları çıkarmaktan daha mühimdir.
42. Nefis öldürülürse tarikatın yoludur. Bizde nefis ile mücadele etmek var.
43. Nefis bizi kötülüğe sevk etmek ister. Aklımıza fena şeyler gelir. Onlar terakkimize vesiledir. Onlarla mücadele ederek hizmete devam!
44. Meşakkat bizim gıdamızdır.
45. Üç şey kalbe nasihat tesir ettirmez: uyku sevgisi, rahat sevgisi, taam (yemek) sevgisi. (Hadis mealı).
46. Okumak, okumak, okumak. Yine okumak. Okumaktan yorulunca ne okuduğunu okumak veya kitab-ı kebir-i kâinatı okumak.
47. İnsan yaşlandıkça enaniyet gençleşir. İnsan yaşlandıkça imtihan şiddetlenir.
48. Her hatayı yapabilirsin, fakat bir hatayı iki defa yapma.
49. Menfî bir şey duyunca iç âleminde müdaafaat ile onun şuur altına ve üstüne tesirini izale et.
50. Nefsini kusurlarla âlûde bil. O zaman yüz kusuru yirmiyeye indirebilirsin. Birisi bir şey yapsa ve o sana yıkılsa, " Benim kusurumun cezasıdır " de.
51. Her sohbetle dinleyici ol. Dâima öğrenmeye çalış. Yetişmeye muhtaç olduğun şuurunu muhafaza et.
52. Sana, bana, ona faydalı ise, konuşmak.
53. Konuşmamak zararlı ise konuş. Fakat ihtisar et (kısa tut), tafsilata geçme.
54. Müvazeneli, satırdan, kitâbî konuşmak.
55. Kim, ne çekerse dilinden çeker.
56. Her sohbetle müstemî (dinleyici) ol. Dâimâ "Öğrenmeye, yetişmeye muhtacım" diye dinle.
57. Herkesin kaldıracığı şekilde konuş.
58. Az konuşmak, öz konuşmak.
59. Her insanın iki ciheti vardır. Bir cihetini gören insan kördür.
60. Düşün, söyle. Evvel düşün, sonra söyle. Muhakemesiz sözler kırıcı ve dağıtııcıdır.
61. İnsan ne kadar âlim olursa olsun, cahillerin yanında cahildir.
62. Cahilin kırıldığını görünce selâmet, ona karşı tatlılık göstermek ve "evet " demektir.
63. Konuşmada dikkat edilecek hususlar :
- * İfade bir nasihat etmeye kalkışmayın.
 - * Palavra atmayın.
 - * Ateşi körükleyecek mevzulardan sakının.
 - * Münakaşadan sakının.
 - * Öğünmeyin.
 - * Konuşurken gösteriş yapmayın.
 - * Ziyaretinizi seyrek yapın.
64. Hitabın tesirlisi, göze bakıp kalbe hitap etmektedir.
65. Hitap ederken üç şeyi bilmek ve kullanmak gerekir :
- * Vuzuh ile apaçık beyan etmek ve anlatmak.
 - * Hakikati söylemek, müsbet ilimlere müstenid faydalı mâlûmatı ve bilgileri söylemek.
 - * Güzel okumak, kelimenin mânâsına göre sese ahenk vermek.
66. Münakaşa ile hiçbir dâvâ kazanılmaz.
67. Dâvâsını " ifade eden " kazanır.
68. Sadırdan değil, satırdan konuş; kitâbî olsun.

69. Konuşmalarda, en küçük bir alaylı kelime dahi kullanmaktan sakınız.
70. Alay, alay edilende kapanmaz bir yara açar.
71. Kalpler kırılınca, ruhta kin ve adavet (düşmanlık) başlar.
72. Şakacı olmayınız. Zira şaka muhabbetin sonu, adavetin başlangıcıdır.
73. Şekva (şikayet) etmek ve arkadan çekiştirmek, iradesiz kişilerin işidir.
74. Tenkit bir zehr-i katildir. (öldürücü zehirdir.)
75. Ciddiyeti esas tut.
76. Gülmemek ciddiyetin başıdır. Şaka muhabbetin kezzabıdır.
77. Sağrıların en beteri, kusurunu iştirmek istemeyen insandır.
78. Dünyada mağrur olan, din yolunda gidemez.
79. Büyüklüğüne kapılan kimse kibir eder. Bilmez ki, büyüklük hilim ve yumuşaklıktır.
80. En büyük nisyan (unutkanlık), bir insanın kendisini kusursuz bilmesi, mesâi arkadaşlarını kusurlu bilmesidir. Kendini beğenmek gururdan, kibirden, kıskançlıktan ileri gelir.
81. Dedikodu ile, arkadan çekiştirmekle mesele haline çalışmak ya safdillik veya şuuraltı yahut üstü garaz ve muhalefet nişanıdır veyahut canı sıkılmışın intikam kokusudur.
82. Allah'a kul olan insanda benlik olmaz.
83. Bu hizmette, "Birisî bana tahakküm ediyor" diyen, kendisi mütehakkim kimsedir. Tahakküm etmek ister.
84. Hilim (yumuşaklık) ve teennî, kıyassız derecede sertlikten fazla lâzım.
85. Tehevvür eden (hiddetlenen) dâimâ haksız görülür ve görünür.
86. Hiddet eken, nefret biçer.
87. Güya kendisi kusurdan müberra olmuş, hata ve yanlıştan kurtulmuş gibi, çokların ve içinde yaşadığı muhitteki ehl-i iman kusurları ile fiilen, amelen ve hayalen uğraşmak merhametsizliktir. Bu fena huya sahip olanlar, bu tehlikeli merhametsizliği işleyenler, nisyan-ı nefis (kendi nefislerini unutma) illetine tutulmuş ve nefsinin şımarmış olmasından titresin.
88. Ey nefsim, sen titre, kendine bak, kendini gör, kendini bil, kendini anla, kendini tecessüs et. Ancak nefsine müfettiş, nefs-i emmarene murakıp olmak (kontrol etmek) yükseklğine çık.
89. Arşa değmek istidadında olanların ayakları altına omuzlarımızı koyarız.
90. En kötü iradesizlik, işbirliği halinde çalışanların birbirlerini sabit fikirlilikle itham edip, kendinin sabit fikrinden habersiz olmasıdır.
91. Cemaat ruhundan istifade etmek.
92. Başkasının sözünden ziyade, içinde beraber çalıştığımız, yakinen tanıdığımız arkadaşlarımızın sözünü dinlemeliyiz.
93. Sabır insana önce zehir gibi olur, fakat fitrata yerleşince bal olur.
94. İnsandaki kuvve-i gadabiye, kuvve-i şeheviye ve kuvve-i akliyenin hepsinin istikametli olmasıyla, ancak insan sırat-ı müstakimde bulunabilir. Bir tanesinin ifrat ve tefriti istikameti bozar. Maazallah, insanı dalâlete atar.
95. Hizmet-i Nuriyenin esiri olan, esaret zincirinden kurtulmak istemeyen bir esirdir.
96. Hastalıklara su-i ihtiyarımız sebep olursa, mes'ul oluruz. Değilse kader-i ilâhî der, sabrederiz.
97. Aman sıhhatinize dikkat ediniz. Yoksa hizmet kısa olur.
98. Namazın hakkını vermek için, 9. ve 21. sözü sık sık tekrar.
99. Günlük evrada ihtimam, âzamî ihtimam. Evrad hizmetin zevk ve tesirini çoğaltır.

DİKKAT VE HAFIZA

1. Tatbik edilmeyen (yaşanılmayan) tecrübeler, mâlûmat yığınının başka bir şey değildir.
2. Hıfz (ezberlemek), dikkat ve alâkanın gücü derecesinde kuvvetli olur. Bir şeyi ne kadar dikkatle ve alâkayla telâkki edersek, bellememiz ihtimali o kadar çok olur. Çok defa kolayca öğrenilen şeyler, çabuk unutulur.
3. Sarf edilen gayret, fikirde bir çok bağların vücuda gelmesine sebep olur.

4. Hafızada fasılalı (aralıklı) tekrar, fasılasız tekrardan daha faydalıdır. Çünkü zihin, fasılalar esnasında şuursuz bir surette o mevzu hakkında faaliyette bulunur.
5. Aynen ezberlemeyi itiyad etmemeli. Bir şeyin hülâsasını (özünü) bellemek itiyadını kazanmalıdır.
6. Biz dikkatimize büyük mikyasta hâkim olabiliriz, mevzumuzu tekrarlamak suretiyle.
7. İdrak ne kadar gayretle yapılmış ise, hıfz etme o nisbette kuvvetli olur. Sarf edilen gayret, fikirler arasında bağların meydana gelmesine sebep olur. İdrak zamanı ne kadar uzarsa, bellemek ihtimali o kadar ziyadedir (artar).
8. Bir itiba ne kadar fazla tedâi (çağrışım) uyandırır, o nisbette iyi hıfz ve hatırlama olur. Telâhuk-u efkâr (fikirlerin birleşmesi) neticesinde zihin inkişaf eder (gelişir).
9. Mahfuzâtımız (ezberimizdekiler) zihnimizin sermayesidir. Hafızasında sermaye olmayan bir zekâ, faydalı bir halde işleyemez.
10. Anlayarak ve dimağen hazmederek ezberlemeli.
11. Aynen ezber, lisanda terakki ve inkişaf için faydalıdır. Meâlen (manayı) ezber, muhakeme kabiliyetini inkişaf ettirir.
12. Bir şeyi ezberledikten sonra vakit vakit tekrarlar yapmak zarureti (mecburiyeti) vardır.
13. İnsan sahip olduğu bilgiler arasında ne kadar fazla tahlil ve terkip ameliyesi yapmışsa, muhayyilesinin vücuda getirici kabiliyeti o derece artar.

HİZMET ESASLARI

1. Herkese kendi âdeti hoş gelir.
2. Fenalık ve iftiralara ne kadar fecî bir surette maruz kalınırsa kalınsın, mukabele-i bilmisil etmemek, tövbe ve istiğfara devam etmek, sabır ve tahammüle çalışmak, öyle hadiselerden ibret ve ders almak, mütevaciz ve müfterilerle uğraşmamak, yüksek bir ahlâk ile ahlâklanmaktır.
3. Kendi nefsinin dâimâ kötölemek, kendi küçük kusurlarını büyük görmek, başkalarının büyük kusurlarını küçük görmek, yüksek bir fazilettir. Takvada, doğrulukta, edep ve ahlâkta kendisi azimetle amel etmeye çalışmak; başkaların lâkaytlığı ile meşgul olmamak veya ikaz ve hatırlatmakta mütevaziyane ve yumuşaklık göstermek, büyük bir fazilet ve din kardeşlerinin dinine hizmet edebilmek için semeredar bir düsturdur.
4. İnsan beşerdir, hata edebilir. Hususan küllî ve umumî bir dâvânın hizmetkârlarına yapılan taarruzların çokluğu, şeraitin (şartların) ağırlığı, dâvâyı inkişaf ettirmek, hizmetin önüne çekilen dehşetli manileri yıkabilmek için çeşitli hizmet şık ve şekilleri ararken hepsinde yüzde yüz isabette muvaffak olmak pek müşküldür (zordur).
5. Böyle bir hengâmede müsbet netice vermeyen tedbirleri, o müdebbire söylemek lâzım iken, her ne sebeple olursa olsun, kat'iyyen başkasına söylememek ruh, kalp, akıl ve feraset eseridir. Bunun aksine başkalarına dert yanmak, safderunluk ve düşünce zaafının delilidir. Fayda vereceğim zannıyla fikrinde taannüd (inat etmek) ve taassup göstermek zarar vermenin en bariz bir delilidir ki, bu da ahmaklığın gözlere görünecek derecede aşikâr olmasıdır. Zira ahmaklığın tarifi " Fayda vereceğim niyetiyle zarar vermektir."
6. Kendisinin bir rey ve fikir sahibi olduğu gururuna kapılan; asıl rey tedbir ve vazife sahibi kimseleri kötöleyen, fakat kendisine toz kondurmamayan bir kimse, "Herkes için birer kusur buluyorum, acaba kusursuz ben mi kaldım Onlar benim aklımın ermediğini yakinen biliyorlar da, tehevvüre (hiddete) kalkışıp veya o sözü içime atıp nefsimin, arkadaşlarımla kusurunu veya aslında kusur olmayıp da benim kusur görmek ve başkalarına nakletmek hususunda zorlatıcı bir kuvvet haline gelmemesi için, benim yüzüme vurmamak edep ve hayâsına mı riayet ediyorlar" diye bir mülâhaza yapılsa, bir zararı bin zarara çıkaran dedikoduculuktan kurtulması mümkün olur.
7. İyi olmanızı istiyorsanız, evvelâ kötülüğünüze inanınız. Kusurlardan kurtulmak istiyorsanız, evvelâ kendi kusurunuzu görüp, kendinizi kusursuz zannederken, kusurlu olduğunuzu müşahade ediniz.
8. Bahtlı ve talihi kimse, başkasına vaaz edilirken, ibret alandır.

9. Kusurlu, hatalı bir arkadaşınızın yanlışlarını yumuşaklıkla, hürmet ve tevazu ile yalnız ona söyleyiniz. Kâbullenmezse dahi, ikinci bir kimseye onun hakkında gıybet etmeyiniz. Birinin kusurunu, kusuru düzeltmeğin diye etrafa yaymak, şahsî kin, garaz, nefsin karışması gibi hallerin zorlamasının neticesidir. Veyahut fayda veriyorum zannıyla zararların üremesine sebep olan bir safdillik ve bilememezliktir. Başkalarına yaymak değil, dâimâ ve dâimâ ona söylemektir. Söylerken de, "Acaba, hakikaten ve bizzat nefsü'l-emirde hata mıdır? Yoksa benim fikrime, görüşüme göre mi hatadır?" diye, insan kendini murakabe (kontrol) etmelidir.

10. Hiddetle, heyecanla konuşmanıza asla itimat etmeyiniz. Zira nefis ve şahsî hissiyat karışır. Yapacağım derken, parçalarsınız. Hem de kendinizi parçalamış olursunuz.

11. Çok defa kendisini tenkit etmek kâmilliğine erişememiş, yakın akraba veya mesâi arkadaşlarını tenkit etmeye alışanlarla bir yerde oturmayınız. Onu dinleye dinleye sizde münekkîd ve yıkıcı bir ahlâk sahibi olursunuz.

12. Adâletten ayrılmamak, hakikati itiraf ve tasdik etmektir. Zıddı zulümdür.

13. Nefsini dâimâ itab eden, din ve dâvâ arkadaşlarının iyiliklerine hasr-ı nazar eden, başkalarının nefret edilmekten kurtulur.

14. Dedikodu ile, arkadan çekıştırmekle mesele halletmeye çalışmak ya safdillik ya şuur altı veya şuur üstü garaz ve muhalefet nişanıdır. Veya canı incitilmişin intikam kodusudur.

15. Dışardan tenkit kolaydır. Aynı işin içine girdikten sonra tenkidin zulûmkârlığını anlamak o kimse için ne acı, ne felâketli, ne hasâretli ve ne derece mânevî mes'uliyetlere dūcâr olucudur.

16. Nefsinden gelen sözün samimiyyet olduğuna inat edenden korkulur. Bunlardan kendinizi koruyunuz. Kendiniz, aynı bilmemeziğe düşmemek için düşününüz. Nefsin desiselerini beyan eden eserleri, sırf kendinize hitap ederek okuyunuz.

17. Nefsine itimat ederek mesâi arkadaşlarını âmiyane görenin sonu tehlikelidir. İstışare esnasında kendi fikrine saplanarak vereceği cevabı düşünen, âzâların fikirlerini küçümseyen, hatadan kurtulamaz.

18. İşin içine çok acı söz girdi mi, onun tadı tuzu kalmaz. Herkes kendi fikrini çok beğenip, arkadaşını dâimâ isabetsiz görmek kıyâmet âlâmetidir. Nefsin desiselerini açıklayan eserleri, sık sık kendinize hitap ederek okumak, bu hastalığın yegâne devâ ve dermanıdır.

19. Başkalarını ıslah için, evvelâ kendimizi ıslah etmek icap eder.

20. Kendini ıslaha ve derse muhtaç görmeyen, bilmeyen, gafletten uyarısın. Uyarıcı eserlere sarılısın.

21. Dostlarına şiddet-hiddet eden, haşin davrananın, dostları dağılır. Bu neticeyi kendinden bilmek, güzel bir fazilettir.

22. Herkesin bir kusurunu bulup, kendi kusurlarını göremeyerek dostlarını terk eden, terk edilir.

23. Hâlini, etvârını, gidişatını başkasından dinle. Seni methedenlere aldanma. Senin yanlışlık ve isabetsiz hareketlerini sana söyleyenler, senin hakikî dostlarıdır. Hastaya şeker vermek câiz olmayabilir. Onun için acı ilâc faydalıdır.

24. "Senin yolunda şöyle bir kuyu var" diyen insan senin hayırhâhindir (hayrını isteyendir).

25. Yanlış hatt-ı harekette giden, zararlı hâli olan bir kimseye, her zaman, "İyi gidiyorsun" demek, onu gaflete düşürmek ve ona zulmetmek olur.

26. Acı nasihat, faydalı şerbettir.

27. A benim güzel dostum ! Çok kere olduğu gibi, bugün gene çok tenkitler ettin. Kusurlar, hatalar saydın. Acaba gıyabında tenkitler yaptığın, gıybetini ettiğin Allah'ın kullarının o yaşa kadar olan iyiliklerinden, hayra hizmetlerinden, güzel huylarından, zararsız hallerinden ne kadarnı yâd ettin, kaç tanesini saydın. Münekkît ve kusur sayıcılarıdan olma. Korkarım ki, zulûmkâr olursun.

28. Çok tenkitçilerin, gıybetçilerin, herkesin kusurlu işlerini sayanların meclislerine yanaşma. Bu kötü ahlâk sana da bulaşır. Hem çabuk bulaşır. Zira bu fena huyun muharriki nefistir. Nefsanî şeyler, nefisleri kolayca harekete geçirir.

29. Tenkitçi kusurları piyasaya çıkarıcı kimselerin dostluğunda bulunup da, eğer ona kapılmamışsan, ahlâk-ı Muhammediye (a.s.m.), evliyâ, sulehâ ve ulemânın İslâm ahlâkı ve edebî hakkındaki eserlerini mütâlaa ettikten, ilim ve hikmet tetebbuatında bulunduktan sonra,

onların hal ve kâllerini, düşünce ve zihniyetlerini, hısım, akraba, çocuk çocuklarına karşı muamelelerini, din kardeşleri ve dâvâ arkadaşlarına olan hatt-ı hareketlerini, ibadet, itaat ve takva hususundaki vaziyetlerini tetkik et ve gör. Eğer sen ilim, irfan, kemâlât, fazilet, edep, terbiye, ahlâk ve hayâ, azimet ve takvâ ehli olarak o eserlerinden müstefid olmuşsan, hemen dergâh-ı ilâhiye el açıp "Aman yâ Rab, tenkitçi, kusur arayıcı, kusur görücü, gıybetçi olmak felâketinden Sana sığınıyorum. Beni bu âfetlerden muhafaza eyle âmin" diyerek, gözyaşları dökceksin.

30. Ey ehl-i İslâm ve irfan. Din kardeşlerinin ayıplarını, kusur ve hatalarını sayıp dökmekte, bakıyorum ki, çok mâhirsins. Acaba bir o kadar veya onun yarısı kadar olsun kendi ayıplarını, kendi kusur ve yanlışlarını, isabetsiz hareketlerini, seni dinleyenlere aynı iştiha, aynı maharetle sayıp döktün mü? Korkarım ki, zulûmkâr olmuş olmayasın. Güzel huyları anlatanı dinle. Güzel huylu ol. Nefsini zemmeden, kusurlarını itiraf eden, din ve dâvâ arkadaşlarını metheden ahlak-ı âliye erbâbı ile sohbet et. Ahlâk-ı âliye ile yükselmek aşkına düşersin. "Tahallaku bi ahlâkillah" emr-i cemiline inkiyad şerefıyla şerefleirsin.

31. Herkes yükü kendi gücü kadar çekebilir. Öyle ise sen kendi gücünün başardığı şeyleri başkalarında görmezsen, kendini mihenk yapıp onları tenkit etmemelisin. Kendinde bir üstünlük vehmedip gurura düşmemelisin. Onlar kabiliyetlerine göre ne kadar hizmet görseler ind-i ilâhîde ihlâsa binaen makbuldür.

32. Ey ferâsetli ve müdebbir ehl-i hizmet. Omuz omuza verip çalışmaya çok muhtaç olduğun, tek başına veya ekalliyette (azınlıkta) kaldığın zaman muvaffakiyetsizliğe (başarısızlığa) düşeceğini her gün hatırla ve bu hakikati bir karta yazıp cebine koy ki, günde on defa nefsinе ihtar edebilesin.

33. Bir ve beraber olduğun hizmet ve dâvâ arkadaşlarının gönlünü kırma. Senin gönlünü kıran olursa, "Buna benim nefsim müstehaktır" de, ve gönlünü kıranın gönlünü hoşnut eyle.

34. Böyle bir zamanda, böyle bir kudsi iman hizmetinde çalışanlara karşı durumumuz şudur: Bir zerre hizmet bir dağ, bir dirhem hizmet bir batmandır. Bu Nur hizmetinde az dahi olsa bulunanlar, çok hürmet, muhabbet ve şefkate lâyıktır. "Dâne taşıyan bir karıncayı bile incitme."

35. Dikensiz gül, kusursuz arkadaş arayan kusurundan habersiz kimse, arkadaş bulamaz.

36. Nur-u Kur'ân hizmetinde bir ve beraber çalıştığınız kardeşler ve ehl-i iman içinde gücenen ve küsen, gücendiren ve küstürenlerden olmayınız. "Değmiyor bu dünya böyle şeylere."

37. İnsan iyi işli olmalı. Kendisini dâimâ kusurlu görmeli.

MERHAMET

1. İnsanlara merhamet etmeyen kimseye, Allah merhamet etmez.

2. Rıfk (yumuşaklık) ve merhametten mahrum olan kimse, bütün hayırlardan, iyiliklerden mahrum olabilir ve olur.

3. Şefkatten daha hayırlı bir şey yoktur.

4. Başkalarını sık sık affedin, fakat kendinizi ve nefsinizi asla !

5. Rıfk, mülâyemet, nezaketle muamele. Bunun zıddı huşûnet sertliktir. Rıfkta mahrum olan, hayırlardan mahrum bulunur.

6. Mü'mine eziyet haramdır.

7. Lütuf; güzelliikle, tevazu ve mahviyetle, gönül alarak yapılan muameledir. Temiz kalplilik ve yüksek insanlık hislerinin eseridir.

8. Bağışlamak, affetmek ve müsamaha göstermek, başkalarının hatalarından ziyade kendi hatalarını aramak, bulmak ve kurtulmaya çalışmak, olgunluğun, kâmilliğin şiarıdır. Peygamber ahlâkıyla ahlâklanmaktır.

9. Allah, yumuşak huylu, din kardeşlerine şefkat ve merhamet eden kulu sever.

10. İnsaf, dinin yansıdır.

11. Mesâi arkadaşlarına hürmet ve sevgi beslemeyenler dâvâ ve idare adamı olamazlar. Sevgi, şefkat, müsamaha, hürmet; müdebbir ve muvaffakiyetlere namzet bir dâvâ adamının mümtaz hasletleridir.

12. Hiç bir şey ilim ve hilimden (yumuşaklıktan) daha efdal olarak toplanmış değildir.

13. Cemaatin bütün düzen ve ahengi, cemaat fertlerinin yekdiğerine şefkat, merhamet, sevgi, hürmetkâr münasebetiyle mümkündür.

14. Merhamet tohumunu eken, muhakkak huzur ve saadet meyvesini elde eder.

15. Allah'ın rızasını kazanmak, aziz ve muhterem olmak istersen; din hizmetinde devamlı muvaffak olmanın sırrını ararsan; hizmet arkadaşlarının hürmete (saygıya) şayan olduklarını bil ve hürmet et. Onlara şefkat, müsamaha, muhabbet ve merhamet et.

16. Dâvâ arkadaşlarıyla ve ehl-i imanla bir iş göreceğin zaman tatlılıkla, mülâyemetle, mahviyet ve tevazu ile muamele et. Bu güzel ahlâklara riayetle hâsıl olacak bir hizmette, sertlik, şiddet, hiddet, inatçılık göstermek mânâsız, hattâ ahmaklık olur.

17. İslâm düşmanları karşısında çarpışan yiğitlere şefkat, muhabbet ve hürmet et. Tâ ki, Kur'ân ve iman hizmeti yolunda başını koyarlarken, senden zorluk çekmesinler.

18. Hizmet-i iman meydanına yeni girenlerin veya fitrî hususiyet taşıyanların iplerini uzat. Onları pek sıkma, kabiliyetine göre kaldırabileceği bir hizmet göster. Herkesin mizacı (huyu) bir olmaz. Bu dirayet ve feraseti, müsamaha ve şefkati gösteremezsen, onun ipini koparmış, kaçırmış; bir adam kaybetmiş olursun. Bu acemilik, bu hamlik ve idaresizliği yapmamak için sık sık kendinle konuş; idare ve müsamaha icaplarını zaman zaman oku ve kendine ihtar et.

19. Kötülük etme, sonra iyi dosttan dahi kötülük görürsün.

20. Ferasetli ve iyi adam, kötülerin bir iyi tarafını bulur, o iyiliği takdir eder. Şerri ve kötülüğünü hafifletmeye veya gidermeye, böylece muvaffak olur. Zira köpek bile, ekmeğini yediği takdirde, seni muhafaza eder.

21. Kötülük düşünen kötü kimsenin gönlünü, iltifatla kap.

22. Din ve dâvâ kardeşlerinden gelen acı, tatlıdır; hakaret, takdir; tokat, şefkattir; tükrük, misk ü amberdir. Bu da nur-u Kur'ân hizmetkârlığının şiârı ve şe'nidir (gereğidir).

23. Dünyada mağrur olan kimse, din yolunda selâmetli gidemez. Kendini gören kişi, hakkı görmez.

24. Alçakların yaptığı gibi din ve dâvâdaki kardeşlerine hakaret gözüyle bakma, onları küçük görme; onları büyük, kendini küçük gör. Eğer yaşlı isen, iman ve İslâmiyet dâvâsında çalışan, Nur Risaleleriyle nurlanan gençleri, yaşı küçük ruhu büyük bil. Bu güzel ahlâk, ne güzel ahlâk.

25. Merhametsizliğin bir alâmeti, nisan-ı nefisle kendi kusurlarını unutmakla din kardeşlerinin her birinde bir kusur bulmak, onlara karşı sevgisini ve merhametini kaybederek tenkit gözlüğünü takınmaktır. Kendi kusurlarına yakını uzaklaştırmı, sisli gösterici âletle bakıp, din kardeşlerinin kusurlarına ise, mikroskopa bakmaktır.

Kendi kusurlarını gören, kardeşlerinin öten, kendi kabahatini büyük, din ve dâvâ kardeşinin kabahatini küçük gören, hattâ göremeyen Müslümanlar, Allah ve Resûlullah'ın rahmet ve mağfiretine nâil olan, yüksek ahlâklı, yüksek seciyeli Müslümanlardır. Ehl-i iman nişanını taşıyan dindarlardır.

Öyle fertlerden müteşekkil azlar, çoktur; küçükler, büyüktür; zayıflar kuvvetlidir.

26. Merhametsizlikten, münekkittikten kurtulma yolunda ilerle, ey kardeş ! Aksi halde, ya yakında, ya uzakta, ya dünyada, ya Haktan, ya haktan inmesin sana adem-i merhamet. Zira, "Men dakika dukka." (Eden bulur.)

27. Merhametsizlik etme, sonra merhametli dosttan dahi merhametsizlik görürsün. Ger görmezsen dünyada mukabil, ukbada (öbür dünyada) görürsün muzaaf (kat kat) ceza, bunu bil.

28. Öfke zamanında hürmet ve merhamet ne güzel ahlâktır.

29. Güya kendisi kusurdan müberra olmuş, hattâ hata ve yanlışlarından kurtulmuş gibi, çocuklarının ve içinde yaşadığı muhitteki ehl-i iman kusurları ile fiilen, amelen ve hayâlen uğraşmak, merhametsizliktir. Bu fena huya sahip olanlar, bu tehlikeli merhametsizliği işleyenler, nisan-ı nefis illetine tutulmuş ve nefsinin şımarmış olma ihtimalinden titesinler.

30. Ey nefsim, sen titre, kendine bak, kendini gör, kendini bil, kendini anla, kendini tecessüs et ! Ancak nefsine müfettiş, nefs-i emmarene murakıp (kontrolcü) olma yükseklğine çık.

31. Allah ü Teâlâ sertlik ve kabalığa vermediği ecir, sevap ve mükâfatları, rıfk ve mülâyemete verir. Rıftan mahrum olan ev halkı, çok şeylerden mahrum olur. (Hadis meali.)

32. Rıftan, şefkatten mahrum olanlar hayırdan, sevaplı amellerden mahrum kalırlar. (Hadis meali.)

33. Hiddete getirilince kızmayıp, hilm ve sabır gösteren kimse, Allah'ın sevgisine mazhar olur. (Hadis meali.)

34. Allah ü Teâlâ rıfk sahibidir, her hayırlı işte rıfkı sever. (Hadis meali.)

35. Peygamberimiz (a.s.m), sahabelerine sordu: " Allah ü Teâlâ'nın şerefleri ne ile kıymetlendirdiğini ve dereceleri ne ile yükselttiğini size bildireyim mi?" Ashab cevap verdi: " Buyur, bildir, yâ Resûlallah."

Hiz. Peygamber (a.s.m) buyurdular: " Sana karşı câhilâne hareket edildiği zaman halim ve yumuşak olursun; sana zulmedenleri başışlarsın; sana vermeyenlere sen verirsin ve senden alâkasını kesenlerle sen alâkalanırsın."

İSLÂM GENÇLİĞİNİN VASIFLARI

1. Her asırda İslâmiyete hizmet eden güzide bir kavmi Cenâb-ı Hak İslâmlar içinde meydana getirir. Bu ehl-i hizmet, Cenâb-ı Hak indinde çok makbuldür. Ve Allah Teâlâ'nın sevgisine mazhurdur. O muhterem ve muazzez topluluk da Cenâb-ı Hakki sever.

* Dine hizmeti, gaye-i hayat edinir.

* Hâlık-ı Kerime ibadet ve tâatı ve nehy-i ilâhiden, masiyet ve günahlardan kaçmayı seve seve, cân ü gönülden ifâ ederler.

2. Hedefleri sadece iman ve İslâmiyeti kuvvetlendirmek ve yükseltmektir. Kur'ânî, dinî, imanî ve İslâmî hakikatleri, tek kelime ile, İslâmiyeti bütün ruhuyla kavramak ve ona bağlanmaktır.

3. İslâm kardeşliğini, vahdet-i islâmî (islâm birliğini) parçalamak kasd-ı mahsusuyla birtakım dinsizler tarafından uydurulup neşredilen lâflara beş para ehemmiyet vermezler.

4. Pısırık insanlar dine ve dünyaya yaramazlar. Onun için, Kur'ân hakikatlerinden ders alan bu güzide talebeler, gözüpek, müteşebbis ve atılgandırlar. Tuttukları işi başarıp ve yaşatırlar. Dâvâlarını en müşkül şartlar içinde yürütürler.

5. İmanî ve İslâmî hususlarda gayet sağlam ve metindirler.

* Onlar için hizmet sahası her zaman açıktır.

* Serbest zaman beklemeye tenezzül etmezler.

6. Müdebbir ve zekîdirlar. Müteşebbis ve hakikatli insanlardır ve hamlecidirlar. Muvaffak (başarılı) olmak için dâimâ meşru yollardan yürürler.

7. Tedbirli ve ihtiyatlıdırlar. İhtiyat içinde, faal ve hamlecidirlar.

8. Muvaffak olmayınca sarsılmazlar, yıkılmazlar.

* Bilakis, daha fazla hamle ve harekete doğru yürürler.

* Azimli ve sebatlıdırlar.

9. Kusurları örterler, nahoş halleri teşhir etmezler, yaymazlar.

* Kendi kusurlarıyla meşgul olmayı birinci vazife bilirler.

* Birbirlerinin gönlünü hoş edecek, ruhunu ferahlandıracak şekilde, görüşme ve konuşma kaidesine dikkat ederler.

* Birbirlerini takdir ederek hizmet ve faziletlerine ve iyiliklerine bakarak sevgilerini izhar ederler.

* Dâimâ iman ve İslâmiyet ile meşgul olur, meşgul oldukları nurlu meselelerin haricine çıkmadan, sohbet etmek arzusunu taşırlar.

10. İslâm düşmanları ve onların desiselerine (hilelerine) aldanan muarızları (itirazcıları) gizliden gizliye sûret-i haktan görünerek o kadar tefrika (ayrılık) vermeye çalıştıkları halde, bunlar harika bir şekilde vahdet ve tesanüdlerini muhafaza ediyorlar.

* Muvakkat iftira ve dedikoduları aldıkları dersle reddederek ve kasıtlı itihamlardan ibaret olduğunu keskin ferasetleriyle (önseziyle) anlayarak tesanüd (dayanışma) ve teavünlerini (yardımlaşmalarını) kaybetmediklerini gördüm.

* Nur-u Kurân hizmetini dünyada her şeye tercihan, hayatının en büyük maksadı olarak, fedai ve fedakâr rehberlerini nümune edinerek ve ona uyarak, Kur'ân ve iman fedaisi olmaya karar veren genç nesillerle Kur'ân ve iman hakikatleri hesabına hadsiz sürür (sevinç) ve şükürler ederek sohbet ettim. Onların yüksek seviye ve harika fedakârlıklarından ders alarak istifade ettim ...